

JAKUB BANÁR

DRUHÁ ŠANCA

Druhá šanca

(Jakub Banár)

POĎAKOVANIE

Denki, bez teba by všetko zostalo v zásuvke. Ďakujem.

So why don't you all sit down
Listen to the tale I'm about to tell
Hell, we don't have to trade our shoes
And you don't have to walk no thousand miles
(Eminem – Beautiful)

MAREK

1.

Kvapky dažďa trepotali na okenný parapet ako holuby, keď ich začne roztopašne naháňať malý chlapec. V teplej izbe za oknom panuje snový pokoj. Počúť len tikot hodín a pravidelné odľukovanie dvoch mladých milencov. V tvári zlatá čiernovláska s chudou postavou, len v nohavičkách a v partnerovom tričku, leží na ľavom boku a nevedome sa usmieva do steny. Na druhej strane postele však nie je dôvod na úsmev. Marekovi sa začali triasť viečka, čo bola predzvesť ďalšej nočnej mory. Z boku sa prehodil na chrbát a pomaly, najprv nemotorne, ale potom plnou silou, začal metať nohami a rukami. Petra mala šťastie, že ju neudrel. Síce nijak neposilňoval, ale dlhé roky hrával futbal. To mu dalo dostatočnú silu na to, aby jej ublížil, a atletickú postavu, ktorá sa jej tak páčila. Nečakaný budíček však prišiel s výkrikom do neznáma, ktorý mal v sne zahnať monštrum, ktoré sa ho snažilo stiahnuť niekam hlboko do temnoty. Zobudili sa takmer naraz. Petra vystrašená z kriku, Marek z démona.

– Čo sa stalo? – vykrikla popritom, ako sa otáčala.

– Nič, – zavzdychal popritom, ako sa snažil dostať na kraj postele.

Hneď ako to dopovedal, spustil nohy dolu a sadol si. Zhlboka sa nadýchol a vstal. Celé to urobil tak rýchlo, že ho ani nestihla objasniť, aby ho upokojila. Namieril si to do kuchyne. Sadol si za stôl, zobral prázdny blok, pero a začal kresliť tú beštiu, čo mu vzala spánok.

Od základky sa v kreslení nijak nezdokonalil, no po chvíli už mal načrtnutú postavu a začal sa zameriavať na detaily tváre, ktoré si pamätal. Veľké čierne diery miesto očí, žiaden nos a miesto úst rovnaká čierna díra. Strapaté vlasy tomu viali v imaginárnom vetre. Kreslil, až sa mu zježili chlpy na rukách. Myslel si, že keď to nakreslí, upokojí sa. Že keď bude vidieť v bdelom stave, s čím bojuje, bude môcť niečo spraviť. Keď nevieš, s čím bojuješ, si len bezmocný ako v lepe chytená myš. Ostáva len čakať na zázrak. Alebo na konečnú.

Tak sa zameral na papier, že ani nepostrehol, že sa vo dverách objavila Petra.

– Pod' si ľahnúť, – zašepkala.

– Už neaspím, – aspoň tu nie, pomyslel si.

– To tu chceš sedieť a písať si na papier?

– Nepíšem, ale kreslím.

– Nezhováraj.

Neodpovedal. Nad'alej si kreslil.

– No tak nevymýšľaj a pod' do postele, – nástojila.

Aj teraz ostal ticho. Len sa otočil na stoličke tak, aby na ňu videl, a to stačilo. Poznala ten pohľad.

– Pôjdem domov.

– Zmizla v tme. Marek si odľúkol a pobral sa za ňou do izby. Keď prišiel, ležala mu chrbtom na posteli. Venoval len krátky pohľad na jej zadok v nohavičkách a začal sa obliekať.

– Sľúbil si to.

– Ja viem zlato, ale nedá sa.

– Snažila som sa, – zvrtila sa ako krasokorčuliarka vo výskoku. – Snažila som sa ťa pochopiť, prečo tu nechceš spávať, keď sú naši doma. Aj keď sa mi nezdalo, že by k tebe boli nejakí zlí, snažila som sa! Sľúbil si, že keď pôjdu na dovolenku, tak tu prespíš! Sľúbil si to.

Snažila sa nevrieskať, no veľmi jej to nešlo. Marek sa zmohol len na hlboký výdych a niečo, čo matne pripomínalo ospravedlnenie – Prepáč.

Nevníkala ho. Už si išla svoje.

– Cítim sa jak kurva!

– Prosím, netrep.

– Len prídeš, zatrkáš si a ideš preč.

Pozrel sa na ňu. Ak sa nerozplače teraz, bude to najneskôr ako zabuchne dvere.

– Prepáč, zlato.

Na viac sa nezmohol. Ani sa mu nechcelo. Neprekázalo mu robiť papagája.

– Si drbo. Vypadni. Rob si, čo chceš.

Zaujala svoju trucovitú polohu chrbtom k nemu a bola ticho. Už dávno zistil, že keď ti žena povie, rob si čo chceš, nachádzaš sa v tekutom piesku sračiek. A to pekne hlboko. Nuž čo, pomyslel si a obliekol si tričko.

– Maj sa.

Neodpovedala. Keď zatváral dvere, prisahal by Bohu, že započul vzlyky, no nezaváhal. Zabuchol a šiel. Schody prijímal jeden za druhým ako odovzdaný boxer rany súpera. No na medziposchodí to ustúpilo, a kým vychádzal z bytovky, bolo dobre. Zostalo to niekde na schodoch za zatvorenými vchodovými dverami. Zavolať si taxík, vytiahol cigarety. Po prvom vdýchnutí sa mu vynorila jedna spomienka. Pár rokov dozadu sa mu jeden hrozne ožratý týpek prihovoril na záchodoch pri pisoároch. Nie je to práve vhodné

miesto na spoločenskú konverzáciu, ale to ho vtedy zjavne netrápilo. Mal čo robiť, aby si neoštal adidas. Stáli od seba na jednu mušľu, keď zrazu povedal: – Chlapče, láska, to je výnimka, čo potvrdzuje pravidlo. – Táto jedna veta tvorila vlastne celý ich rozhovor. Marek sa za ním len obzrel, no to už odchádzal. Teraz premýšľal, či ten ožran nemal náhodu aj pravdu. Či ozaj láska znamená robiť pre niekoho veci, ktoré nie si ochotný urobiť pre nikoho druhého. Ak áno, preňho to bude spať vedľa niekoho aspoň osem hodín. Táto myšlienka sa mu však rozplynula, hneď ako videl prichádzať taxík.

2.

Marek sedel sám v hráčskej kabíne domácich. Pekne na svojom mieste, tak ako sa to naučil. Každý ho mal vyčlenené a každý si ho aj podľa toho strážil. Nad hlavou mal na vešiaku svoje veci – rifle, biele triko a čiernu mikinu s kapucňou. Jeho šiltovka padla vedľa na lavičku, no ani si to nevšimol. Od nervov nakopol svoju tmavomodrú športovú tašku značky Reebok a povzdychol si: – Do piče. –

Pomaly, dosť znechutený z celej situácie, si zvliekol dres číslo štrnásť. Bez ohľadu na neustále apelovanie tety Magdy, ktorá im perie dresy, ho neprevrátil a hodil ho pohúžvaný do krabice s čistými kompletmi. Za ním leteli trenky, aj šticne. Rovnako naruby, ako keby to robil naschvál. Nerobil, len mu to bolo jedno. Pretože dnes ten dres nestihol ani spotiť a to ho sralo. Červená neznamená fajku, ako sa smiali s chalanmi, ale tentoraz stop na pár zápasov. Opäť si vydýchol, nie unavene, ale pod pomyselnou ťarchou. Zhodil zo seba aj posledný kus oblečenia a hodil boxerky do tašky. Potom vytiahol uterák a sprchový gél. Dnes sa ani nerozčuľoval, že si opäť zabudol šľapky. Krívajúc si to namieril do spŕch. Členok mu začal opucháť. Bolest' sa začínala stupňovať.

Na umývadlo si odložil veci a vošiel do sprchy. Presne vedel, kam má mať kohútik namierené, aby nastavil ideálnu teplotu vody. Zavrel oči, oprel hlavu o stenu, kde bola nainštalovaná hlavica, a nechal na seba pršať vodu. V duchu sa mu začala premietat' inkriminovaná situácia.

Ako pravý záložník práve bežal po kraji ihriska, po tom, ktorý je ďalej od kabín. Ich obrana bola rozhodená a pri dobrej lopte a správnom prvom dotyku... Jednoducho sa už videl s rukami nad hlavou. Spoluhrač si ho všimol a lopta letela presne, kam mala. Marek sa načahoval pravačkou, aby center skrotil, no v tom v sklze priletelo číslo štyri so skrutkami. Našťastie ho nevzal priamo, to by ho totižto brala sanitka. Ale následky aj tak bude cítiť ešte pár dní.

V sekunde sa zrúbal na zem. Nedalo sa inak. Preletel cez pravé rameno, ale nemienil zostať ležať. Zlosť a adrenalín sa zmiešali v medenú chuť v ústach. Bola to chuť po krvi. V zotrvačnosti, ako sa kotúľal, skočil na nohy. Odignoroval pichnutie v členku, oči sa mu zúžili a zakričal: – TY VYJEBANÝ KOKOT! –

Sotil číslo štyri na zem a skočil naňho. Zahnal sa a trafil ho do boku, ďalšiu už nestihol. Niekoľko ho zrazil na zem. Rýchlo sa obrátil, kto to bol, no zistil, že to bol Jojo, jeho krajný obranca. Ako sa to celé rýchlo zvrtilo, tak sa to aj skončilo. Samozrejme, dobehli tam takmer všetci hráči vrátane hosťujúceho brankára, keďže to bolo celkom blízko jeho brány. Ten domáci len vybehol za hranicu šestnástky a kričal. Rozhodca pribehol do stredu drobného dohadovania a upokojil hráčov. Kapitáni mu pomohli. Keď už bolo po všetkom, zavolať si Mareka. Verdikt bol jasný. Červená za odplácanie. Iné ani nemohol čakať. Sralo ho, že mu ani jednu nejebol. Netrápilo ho osemdesiat minút oslabenia. To ho trklo v hlave, až keď si zmýval šampón z vlasov. Z vonku do spŕch doľahli výkriky oslavy gólu. Netešili sa však domáci. Ešte viac ho to nahnevalo.

3.

Spoza okna podkrovnej izby bolo počuť zdvihnutý vietor. V izbe panovala tma a pokoj. Bola dosť veľká, aj keď zrezané steny ju opticky zmenšovali. Rovná stena oproti dverám patrila roldoru na oblečenie. Na ľavej strane bol televízor, na pravej pod strešnými oknami posteľ. Steny vyplňali plagáty komiksových hrdinov, futbalových idolov a hudobných interpretov, ktorí Markovi denne hrali zo slúchadiel.

Na okná dopadli prvé kvapky. Búrka už bola blízko. Nervózne sa prehodil na posteli. Hlava mu začala kmitať zo strany na stranu, tvár sa mu zmraštila v úškľabku. Niečo na rozmedzí hnevu a strachu. Z úst sa mu pokúšali vydrať slová. To sa v sne práve snažil kričať. Boli to nočné mory, pretože to, o čo sa v nich snažíme, neprichádza. Krikom sa snažil zahnať postavu, ktorá ho v snoch už dlho mätala. Teraz ležal paralyzovaný na svojej posteli a nemohol sa pohnúť, aj keď sa o to zo všetkých síl snažil. Mohol len kričať, a tak kričal, čo mu hrdlo stačilo. Ale to nepomáhalo. Krik totiž vôbec nezastavil stláčajúcu sa kľučku ani pomaly sa otvárajúce dvere. Nedokázal zastaviť žiariacu postavu, ktorá sa k nemu z diaľky približovala. Z postavy sa sformovala žena v bielom habite, s čiernymi vlasmi a miesto očí a úst mala nekonečné čierne diery. Pomaly levitovala k posteli a on sa nemohol brániť. Priblížila sa k nemu na dotyk ruky. A keď sa s hlbokým, temným úškľabkom zahнала po jeho nohe s úmyslom ho stiahnuť do temnoty, nech už to v snoch znamená kamkoľvek,